

En mere varig ordning af beskatningsforholdene i de byområder, der er opdelt i flere kommuner, vil imidlertid ikke kunne tilvejebringes uden nærmere undersøgelser af de enkelte byområders særlige økonomiske forhold, og sådanne undersøgelser vil først kunne foretages, når principperne for den fremtidige kommunale beskatning af indkomst og fast ejendom såvel i by som på land er fastlagt.

Derimod vil det være muligt allerede med virkning for det kommende skatteår at ophæve erhvervsskatten som selvstændig skat og midlertidigt afløse den af en ordning, hvorefter opholdskommunerne kommer til at betale nogenlunde de beløb til erhvervskommunerne, som opholdskommunerne og erhvervsskatteyderne hidtil har udredet i forening. Til en sådan midlertidig ordning sigter det foreliggende lovforslag.

Som foran anført er erhvervsskattens betydning kun væsentlig i forholdsvis få byområder. Man har derfor ment at burde begrænse erhvervsskattens afløsning af en overgangsordning til disse byområder, således at erhvervsskatten i landets øvrige kommuner helt bortfalder uden afløsning. For de pågældende byområders vedkommende foreslås afløsningen gennemført på den måde, at vedkommende opholdskommuner til erstatning for erhvervsskatten udreder et beløb svarende til den erhvervsskat, der i skatteåret 1957-58 har været betalt af skatteydere i kommunen til andre kommuner — d. v. s. såvel merskatten som nedslaget i opholdskommuneskatten — med fradrag af den — mindre — erhvervsskat, omegnskommunerne selv har oppebåret. Dette fikserede beløb — med et tillæg af 10 pct., jfr. nærmere bemærkningerne til lovforslagets § 2 — indbetales til centralkommunen til dækning af det indtægtstab, denne lider ved erhvervsskattens bortfald.

Den foreslåede afløsningsordning betyder således stort set, at den merskat, som en del af en omegnskommunes beboere hidtil har betalt til deres erhvervskommuner, fremtidig skal udredes af omegnskommunen. Denne må derfor forhøje sin indkomstskatteudskrivning, hvorved den hidtidige merskat bliver fordelt på alle omegnskommunens skatteydere, uanset om de har erhvervsindtægt i andre kommuner eller ej.

Ved afløsningsordningen bortfalder som nævnt enhver påligning og opkrævning af erhvervsskat. Dette indebærer, at hele administrationen af erhvervsskatten — d. v. s. arbejdet med at finde frem til erhvervsskatteyderne, korrespondancen med opholdskommunen om skattens berettigelse og beregning samt opkrævningen — bortfalder.

I stedet skal kommunerne blot én gang for alle opgøre erhvervsskattens nettoresultat som udgangspunkt for det beløb, der fremtidig skal erlægges til eller modtages fra de enkelte kommuner.

I de kommuner, der ikke indgår i de byområder, hvor afløsning finder sted, vil erhvervsskatten — som nævnt — helt bortfalde. For de købstæder, der findes uden for de nævnte byområder, udgør nettoindtægten ved erhvervsskatten i langt de fleste tilfælde under 1 pct. af den udskrevne opholdskommuneskat, og erhvervsskattens ophævelse uden afløsning vil derfor ikke have væsentlig økonomisk betydning for disse kommuner. For de opholdskommuner, der ligger uden for de nævnte byområder, vil erhvervsskattens bortfald uden afløsning ligeledes have meget ringe økonomisk betydning.

Da erhvervsskatten hidtil er indgået ved beregningen af den mellemkommunale refusion i henhold til lov om offentlig forsorg, lov om folkeforsikring og lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v., må det anses for rimeligt også at lade det omhandlede tilsvare indgå ved denne beregning. Hertil sigtende lovforslag er samtidig hermed fremsat af socialministeren.

Med hensyn til den for de 3 største hovedstadskommuner gældende udligningsordning og de ændringer, der foreslås i denne i lovforslagets paragraffer 7 og 8, henvises til bemærkningerne til disse paragraffer.

B. Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 1.

Som foran anført har erhvervsskatten alene væsentlig økonomisk betydning for nogle ret få byområder, og man har ment at kunne begrænse antallet af de kommuner, der skal modtage tilsvarende i paragraffen angivne 10, for hvis vedkommende erhvervsskattens bortfald uden afløsning i skatteåret 1957-58 ville have medført en forhøjelse af opholdskommuneskatten med 2-6 pct.

Som tilsvarendepligtige omegnskommuner er for så vidt angår hovedstadsområdet medtaget de kommuner, for hvilke der i henhold til § 34, stk. 3, i lov om købstadkommunernes styrelse, således som denne lov er ændret ved lov nr. 181 af 20. maj 1952, af indenrigsministeren kan stadfæstes særlig styrelsesvedtægt, medens der for købstædernes vedkommende er medtaget de omegnskommuner, der naturligt henhører under byområdet, og hvis skatteydere hidtil har svaret en ret betydelig erhvervsskat til vedkommende købstad.